

El món és una bola

El que ocorre a Rússia ens té intriguats a tots. A desgrat de la competència informativa que li ha fet l'ensorrada del socialisme a França, la baralla entre Ieltsin i Khasbulàtov ha ocupat grans espais a la premsa.

Escric aquestes ratlles el dia 29 de març darrer, i tots els diaris parlen d'un empat entre els dos líders ex-soviètics. Per cert que no se sap ben bé si encara existeix la CEI, o de quina manera sobreviu. El cas és que el dia 28 del mes de març que he esmentat abans, es donava per fet que la lluita entre Ieltsin i Khasbulàtov era (¡frase feta!) “a mort”, com en els duels de l'antigor. Doncs no: l'endemà varen empatar i tots dos continuen en l'exercici del càrrec. Però hi ha un fet que sembla confirmat: els mitjans de comunicació quedaven sota control del Parlament, contra la voluntat de Ieltsin, que se'n volia apoderar. Si això va de veres, haurà perdut una basa forta. Haver de renunciar al domini de la

TV, en aquesta època que vivim, és anar escandalosament de recules.

Ara: en aquest punt, sorgeix un dubte aclaparador. ¿Hi ha gaires televisors a Rússia? Ho dic perquè, en el diari que tinc sobre la taula, hi figura una notícia estremidora, que no he trobat en cap altre dels òrgans de premsa que lleigeixo habitualment. És una notícia subministrada per l'agència Efe, que té fama de seriosa. Diu que Ieltsin, per tal de millorar el nivell de vida dels seus administrats, ha decretat que el sou base de la població pugi fins als 4.500 rubles (unes 700 pessetes) i que siguin augmentats els subsidis als més desafavorits. Simultàniament, Ieltsin encarrega als bancs de

Rússia que busquin mecanismes de compensació per als clients més estalviadors. Això està molt bé, però queda curt. Si hi ha algun client de banc que faci estalvis amb un sou base

equivalent a 700 pessetes, es mereix més que “mecanismes de compensació”. Penso que caldria comptar-hi com un ferm candidat al Nobel d'economia.

La notícia que comento (*Avui*, 29-3-93) no especifica si les 700 pessetes són per hora, per dia o per mes. Però tant hi fa: en qualsevol cas, deixen molt poc marge per a l'adquisició de televisors.

O a la CEI han desinflat la inflació fins a uns límits que –segons com es miri– són envejables, o algú s'ha equivocat en fer els números transcrits a la nota.

Pere Calders